

Hồi 26

Đêm Thâu Tìm Thuốc

Tiểu niên áo xanh nhìn theo lưng chiếc xe vừa khuất dạng, giầy lát bỗng vội vã:

- Mau đuổi theo ngay! Trên xe rất có thể là nhân vật đã thọ thương mà hôm qua tại hạ đã theo dõi những vết máu trong khu núi. Huynh đệ mau đeo một chiếc mặt nạ đi, còn tại hạ sẽ đeo chiếc vừa rồi. Mau lên!

Hoa Vân Biểu vừa làm theo lời, vừa cau mày hỏi:

- Vi ca chẳng nói không thích dính dấp vào những chuyện lời thêu của người khác là gì? Hiện tại dù người nọ là ai thì cũng có liên quan gì với chúng ta đâu?

Thiếu niên áo xanh thấy chàng đã đeo một chiếc mặt nạ da người lên, vội kéo tay nói:

- Đi thôi!

Hai người đuổi theo tới ngoài trấn, chiếc xe nọ tuy đã cách xa hai người khoảng nửa dặm, nhưng vẫn còn trông thấy tung tích.

Lúc bấy giờ thiếu niên áo xanh mới khẽ thở hắt ra, đồng thời buông tay Hoa Vân Biểu, nhớn miêng cười, nói:

- Chúng ta đuổi không sai đường.

Trong thoáng cái, Hoa Vân Biểu đột nhiên có cảm tưởng chiếc nắm tay vừa rồi nắm lấy cổ tay mình nhỏ nhắn, mềm mại như bông. Như vậy, ai dám bảo đó là tay của một tu mi nam tử.

Hoa Vân Biểu nghĩ tới đó, tâm thần hơi xao động, nhưng vẫn cố giữ vẻ thản nhiên như thường, cười nói:

- Chuyện này chẳng phải...

Nói tới đây, chàng bỗng ngắt lời, tuy không nói tiếp, nhưng rõ ràng chàng bỗng muốn nói: chuyện này chẳng phải có quan hệ tới Vi ca là gì?

Lúc bấy giờ thiếu niên áo xanh đã đeo chiếc mặt nạ da người nên không nom thấy thái độ của chàng ta ra sao, nhưng cứ nhìn ánh mắt có vẻ bền lễn của chàng ta mà đoán, nếu lúc ấy dưới đất có một cái lỗ nẻ, nhất định chàng ta sẽ không do dự mà chui ngay xuống.

Vì nếu Hoa Vân Biểu nói rành mạch hết câu còn không sao, hiện tại chỉ nói có một nửa, thái độ úp mở ấy của chàng mới càng khiến cho đối phương thêm phần ngượng ngập.

Vừa rồi, chàng buột miệng nói như thế, biết mình lỡ lời, mới ngậm miệng không nói tiếp.

Thiếu niên áo xanh bỗng giậm chân, đột nhiên chẳng nói chẳng rằng, lướt thẳng về phía những đám bụi cuồn cuộn bốc lên do cỗ xe để lại.

Hoa Vân Biểu hơi sững sốt, rồi chàng cũng vội lướt theo ngay.

Thiếu niên áo xanh có hành động như trên chỉ vì muốn chữa thẹn, người tuy lao thẳng về phía trước, nhưng chân cũng không lướt đi nhanh cho lắm.

Vì vậy, Hoa Vân Biểu không phí hơi sức cũng theo sát được phía sau ngay.

Hoa Vân Biểu vốn biết đối phương đang tức giận, nên định cứ thủng thẳng theo sau, đợi tâm thần của đối phương lắng xuống sẽ nói chuyện sau.

Nhưng hiện tại hai người đang trực chỉ về phía chính tây, tức là quay lưng về phía Hoàng Sơn, vì vậy chàng không thể nào chân chừ lâu được nữa.

- À, Vi ca này...

Chàng gia tăng tốc lực đuổi sát cánh thiếu niên áo xanh, khẽ nói tiếp:

- Con đường này thẳng tắp, không có ngõ ngách nào, dù cho chiếc xe có đi thêm năm ba dặm cũng không thoát khỏi tai mắt chúng ta, Vi ca, vì sao mà đuổi theo vội vã quá như thế?

Thiếu niên áo xanh vẫn phóng đi như cũ, hơi quay đầu lại, trừng mắt hỏi:

- Ai cần huynh đệ theo làm chi?

Hoa Vân Biểu lướt thêm một bước, đi ngang vai với đối phương, gương cười, nói:

- Tiểu đệ tin tưởng chiếc xe ở trước mặt nhất định có sự gì bí ẩn, nhưng xin Vi huynh dành chút thì giờ giải thích rõ ràng chi tiết bên trong để tiểu đệ khỏi thắc mắc.

Thiếu niên áo xanh định bật cười, nhưng vội nghiêng mặt sang bên.

Chạy được thêm khoảng mười bước nữa, chàng ta mới cố làm ra vẻ lạnh lùng, nói:

- Chiếc xe ấy có điều gì bí mật hay không thì chưa dám chắc, chỉ tiếc một điều là các hạ nhận thức được rất ít nhân vật giang hồ. Bằng không, các hạ có thể nhận ra được người đánh chiếc xe đó là ai, mà đã nhận ra được tên xa phu đó, chắc các hạ cũng không đến nỗi có thái độ nóng lòng sốt ruột như hiện tại.

Hoa Vân Biểu giật mình nói:

- Mục... mục lục của Vi ca sắc bén thật. Chiếc xe chỉ lướt thoáng qua cửa, mau lẹ kinh người, mà chỉ trong nháy mắt đó, Vi ca đã có thể nhận ra được tên xa phu đó là ai. Thế Vi ca bảo gã đó thuộc nhân vật của phe nhóm nào? Nếu gã chỉ là một tên đánh xe, thì thân phận cùng võ công trong võ lâm cũng chỉ có hạn. Loại nhân vật tầm thường như thế làm sao mà Vi ca có thể nhận biết hết từng tên một được.

Thiếu niên áo xanh cười nhạt, nói:

- Các hạ nói không sai, nhưng không giấu gì các hạ, loại người như những gã xa phu này, tại hạ bất quá cũng chỉ nhận biết được vài ba tên là cùng, nhưng có điều đáng tiếc là trong võ lâm này chỉ có một Thuần Y Diêm La.

Hoa Vân Biểu ngạc nhiên thất thanh hỏi:

- Ai?

Thiếu niên áo xanh chậm rãi đáp:

- Không nghe rõ được ư? Được lắm, để tôi nhắc lại vậy. Cái Bang bang chủ chín túi, Thuần Y Diêm La, họ Nghiêm, tên Diệc Sanh.

Hoa Vân Biểu nghe nói, bất giác cảm thấy sững sốt, hai chân như phiêu hốt, bất định, tuy tốc độ không giảm, vẫn chạy về phía trước như cũ, nhưng toàn bị chi phối bởi thiếu niên áo xanh.

Đối phương chạy nhanh thì chàng chạy nhanh, đối phương chạy chậm thì chàng cũng chạy chậm, nếu như trước mặt là một dòng sông lớn, một khi thiếu niên áo xanh nhảy luôn xuống, không chút do dự, chàng cũng sẽ rơi tòm xuống sông theo đối phương nốt.

oOo

Trời tối sẫm, ngoài cửa Đông huyện thành Chí Đức, trước một trang viện lớn đồ sộ, một chiếc xe ngựa bốn bề phủ rèm kín mít, giảm dần tốc độ, cuối cùng xa phu vội giật mạnh

cương ngựa, hai con ngựa cao lớn, miệng sùi bọt mép dựng hai vó trước lên, hí một tràng dài, chiếc xe ngừng ngay lại, hai con ngựa lão đảo thối lui về phía sau, kiệt sức khuyu ngay xuống đất.

Trên xe, một người râu ria xồm xoàm, ống quần sấn cao, tuy thời tiết đang vào cuối thu mà trên người chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay cũ rách.

Gã xa phu đó không những dung mạo cực kỳ hung ác mà lòng dạ cũng độc địa không kém.

Gã nhảy xuống xe không hề nhòm ngó tới hai con ngựa đang kiệt lực nằm dưới đất, đã nhanh nhẹn chạy luôn về phía sau xe, tựa hồ như lười cả vén rềm.

Chỉ nghe "xoạc" một tiếng, y đã xé luôn bức rèm vút sang bên rồi thò đầu vào trong lòi ra một thân thể mềm nhũn, rảo bước như bay, tiến thẳng vào cửa trang.

- Ngừng bước!

Một tiếng quát lớn vang lên. Từ trên bảo lâu một bóng đen nhẹ nhàng hạ chân xuống đất.

Đại hán hung ác áo rách làm như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục xông vào.

Bóng đen ở trên bảo lâu vừa nhảy xuống, hiển nhiên là võ sư hộ viện của tòa trang viện đồ sộ ấy, lúc bấy giờ y thấy đối phương không thêm lý gì tới mình, cứ tiếp tục xông thẳng vào trong trang, nhất thời vừa giận dữ vừa hoảng hốt, quát lên một tiếng thứ hai, phóng mình tới trước mặt đối phương, năm ngón tay như những chiếc râu móc câu chụp thẳng vào sau cổ đại hán hung ác.

Chiều thức xuất thủ cùng thế phóng mình vừa rồi đủ thấy võ sư này võ công cũng không phải tầm thường.

Thế chộp ấy y đã ngấm ngầm tăng gia chân lực. Thế công phu đại lực ung trào này, một khi đại hán nọ bị chộp trúng, chỉ sợ cổ gã lập tức bị xuyên thủng năm lỗ.

Nhưng nói ra thật kỳ quái, đại hán hung ác nọ như là một gã câm, nhưng sau ót có mắt, bất luận võ sư nọ quát tháo ra sao, gã đều làm như không nghe thấy, nhưng khi ngũ chỉ của đối phương sắp chộp tới nơi gã mới đột nhiên phản ứng.

Chỉ thấy gã hơi nghiêng đầu sang bên, như phũ bụi bặm trên vai, hữu thủ chỉ khẽ hất nhẹ về phía sau một cái, không sớm không muộn, hoặc sai chệch một ly nào, chộp đúng ngay vào cổ tay của võ sư vừa tấn công tới nơi.

Võ sư nọ trông cũng rất vạm vỡ, lực lưỡng, mà khi bị đại hán nọ chộp trúng, lập tức như tựa hồ nhẹ nhõm chẳng khác nào một ngọn bấc.

Gã khẽ hất cổ tay lên, tên võ sư đã bị bắn tung qua đầu vai. Chỉ nghe đến “bộp” một tiếng, đã bay ra ngoài xa hơn ba trượng, ngã lăn ra đất.

Những động tác trên như không hề ảnh hưởng tới tốc độ của đại hán hung ác, xuất chiêu chế địch đối với gã tựa hồ như chỉ là một việc trở bàn tay, từ đầu chí cuối gã không hề đến cả chớp mắt.

Đại hán hung ác ôm nhân vật bị thương ung dung tiếp tục xuyên qua đình viện.

Lúc bấy giờ trên bảo lâu tiếng chiêng trống đã gióng lên inh ỏi.

Chỉ trong nháy mắt, tiền và hậu viện ánh lửa sáng rực. Mấy chục tên gia đình lực lưỡng, tay đều cầm đuốc giơ cao từ bốn phía cầm khí giới chạy ùa ra.

Đại hán hung ác đứng dừng lại giữa sân, đưa mắt nhìn đáo dác khắp nơi, hiển nhiên định tìm kiếm chủ nhân của trang viện này.

Đột nhiên trên bảo lâu có người lớn tiếng quát:

- Mau, phải hạ thủ hẩn ngay. Tên này chỉ có hai tay. Vừa rồi chính hẩn đã đả thương Thái đại sư phụ.

Bọn gia đình cầm khí giới đồng thanh la ó ồn ào, từ bốn phương tám hướng ào ạt xông tới.

Liền lúc đó, trong chính sảnh bỗng một người xuất hiện, quát vang như sấm động:

- Ngừng tay lại!

Tiếng quát vừa dứt, khắp trang viện im phăng phắc như tờ ngay.

Bọn gia đình đều lặng lẽ lui về phía sau. Kế đó một trung niên nho sĩ áo xanh, hai mắt lấp lánh như điện, vội vã chạy xuống dưới thềm.

Khi còn cách đại hán hung ác chừng bảy tám thước, nho sĩ bỗng chắp tay, mặt hớn hở tươi cười, hân hoan kêu gọi:

- Nghiêm lão bang chủ vẫn mạnh:

Nghiêm lão bang chủ?...

Trong võ lâm, họ Nghiêm không phải chỉ có một người, nhưng họ Nghiêm mà lại đứng đầu bang phái tựa hồ như không có người thứ hai.

Các gia đình nghe nói đều toát mồ hôi lạnh. Chúng có nằm mơ cũng không sao ngờ được người vừa tới chính là nhân vật oai danh hiển hách một thời của đương kim võ lâm, tên tuổi không kém gì võ lâm minh chủ Nhất Kiếm Chấn Bát Hoang, Thuần Y Diêm La Nghiêm Diệc Sanh.

Thuần Y Diêm La sắc mặt không lộ chút tươi cười, lạnh lùng nhìn chủ nhân, nói:

- Tuần án hương chủ của tổng đà tệt bang bị thọ trọng thương ở Mã Yên sơn, chỉ cách Thái gia tập này ngoài năm mươi dặm. Vùng đó rất gần nơi cư trú của lão đệ. Lão đệ xưa nay đã lừng danh là Bán Thiếp Thánh Thủ, trong võ lâm trừ một vị là Tái Hoa Đà, thì có thể nói lão đệ là nhân vật y đạo cao minh nhất. Mỗ hy vọng lão đệ sẽ cứu sống được vị Thân hương chủ của bốn bang. Bách Bộ Thần Quyền Thân Kỳ Chính đối với Cái Bang trọng yếu thế nào, chắc lão đệ đã rõ. Chỉ cần lão đệ cứu sống được y, Cái Bang từ Nghiêm Diệc Sanh trở xuống, xin nguyện chờ đợi sự sai bảo của lão đệ bất cứ lúc nào.

Trung niên nho sĩ được gọi là Bán Thiếp Thánh Thủ nghe nói liền ngẩn người ra. Cả hơn nghìn tên gia đình đứng im thin thít quanh đó cũng không tin được tai của mình, đều ngo ngác nhìn nhau, không hện mà cùng có một ý nghĩ:

“Người thọ trọng thương là Bách Bộ Thần Quyền Thân Kỳ Chính ư?”

Sự thắc mắc trên rất đơn giản, dù cho mọi người đều giàu tương tượng cũng không dám nghĩ trong võ lâm hiện tại nhân vật nào lại có thể đả thương nổi Thân Kỳ Chính, Tuần án hương chủ tổng đà Cái Bang, người đã khét tiếng khắp thiên hạ với pho Thần Quyền, trầm trọng đến thế.

Đương nhiên Bách Bộ Thần Quyền võ công chưa đạt tới mức thiên hạ vô song, và đương kim võ lâm còn một số nhân vật công lực cao siêu hơn nữa, chẳng hạn Thiếu Lâm Kỳ Trần đại sư, Võ Đang Hòa Hạc đạo trưởng, đương kim minh chủ Nhất Kiếm Chấn Bát Hoang, cùng Thuần Y Diêm La. Số người này võ công không ai là không trên Bách Bộ Thần Quyền Thân Kỳ Chính, nhưng chẳng lẽ họ lại ra tay hạ thủ?

Bán Thiếp Thánh Thủ sau khi ổn định tâm thần, bỗng hơi nhíu mày lại, đáp:

- Thật... thật việc này ngoài sự suy đoán của tiểu đệ. Nhưng tiểu đệ xin đảm bảo một câu, nếu năng lực của tiểu đệ có thể làm được, tiểu đệ xin hết sức tận tâm. Hiện ngoài này gió rất lớn, xin bang chủ vào trong nhà nghỉ chân...

Thuần Y Diêm La vẫn đứng yên bất động, trầm giọng nói:

- Cứu người là việc hệ trọng nhất, xin lão đệ ra tay ngay cho. Nghiêm Diệc Sanh mỗ xưa nay ân oán phân minh, hôm nay cầu lão đệ trợ giúp mà mới tới nơi đã đả thương bộ thuộc của lão đệ, lúc này lại không chút khách khí, thật không hợp đạo lý chút nào. Nhưng Nghiêm Diệc Sanh mỗ xin đoán chắc hai điều với lão đệ: Một là quý bộ thuộc quyết không bị thương tổn mảy may. Hai là chỉ cần vị Thân hương chủ không bị nguy tới tính mạng, sau này thế này Nghiêm Diệc Sanh mỗ sẽ đích thân tới tạ tội.

Bán Thiếp Thánh Thủ vội khom mình, cung kính nói:

- Nghiêm lão bang chủ quá nặng lời...

Chưa nói dứt, y đã vội quay người lại, quát bảo:

- Nguyên Đại, mau đem đuốc tới đây. Còn Nguyên Nhị thì ra sau viện thỉnh Như Ý nương nương đem rương thuốc tới đây ngay.

Mệnh lệnh vừa dứt, hơn mười bó đuốc lập tức cùng đưa tới, ánh lửa sáng rực chiếu một khoảng trang viện sáng như ban ngày, đồng thời đã có người khiêng cáng từ trong sảnh chạy ra.

Sự nhanh nhẩu của các tráng đinh thật ngoài sự tưởng tượng của Thuần Y Diêm La. Ông ta ngẩng đầu nhìn, mắt lộ đầy vẻ kích động, gật gù nói:

- Đa tạ! Đa tạ các vị huynh đệ...

Bách Bộ Thần Quyền đã được đặt nhẹ lên chiếc cáng. Giày lát sau một thiếu phụ xinh đẹp ôm một rương thuốc xuất hiện.

Thuần Y Diêm La vừa đưa mắt nhìn thiếu phụ đã hơi ngẩn người ra, hình như ông ta định thốt ra điều gì, nhưng lại vội nuốt xuống cổ họng.

Bán Thiếp Thánh Thủ vội giới thiệu:

- Tiệp nội đã qua đời năm trước đây, đây là tiểu thiếp mới tục huyền của tiểu đệ.

- Như Ý, nương tử mau lại ra mắt Nghiêm lão bang chủ đi.

Mỹ phụ khép nép vái chào, nói:

- Tiệp thiếp kính chào Nghiêm lão bang chủ.

Thuần Y Diêm La nghiêng mình đáp lễ, nói:

- Phiền tới đệ muội thật bất an.

Như Ý phu nhân mở rương thuốc ra, lạng lẽ đứng cạnh bên Bán Thiếp Thánh Thủ.

Lúc bấy giờ toàn viện yên tĩnh như tờ. Chỉ nghe thấy tiếng "lốp bóp" nho nhỏ của những bó đuốc bùng lên trong gió...

Bán Thiếp Thánh Thủ thò tay vào trong rương lấy ra một mũi kim châm, cúi xuống lật miếng vải trắng dính đầy máu tươi phủ trên mặt Bách Bộ Thần Quyền.

Miếng vải vừa được giở ra, để lộ một khuôn mặt đen như chôn chảo, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở rất yếu ớt, máu tươi từ miệng mũi rỉ ra, dính be bét khắp mặt.

Thuần Y Diêm La mím chặt răng, da thịt trên mặt không ngớt chuyển động, đôi mắt hồ long lạnh ngắt lẽ...

Bán Thiếp Thánh Thủ sắc mặt rất trầm trọng, giơ tay qua lại trước mũi nhân vật thọ thương để thăm dò hơi thở, đoạn mới khẽ nâng cổ tay Bách Bộ Thần Quyền lên coi mạch, sau cùng mở ngực áo của bệnh nhân lên, giơ mũi châm tụ tinh hội thần đâm thẳng xuống, đoạn giơ hai ngón tay khẽ rút ra, lại đâm tiếp.

Chỉ giây lát sau, khoảng ngực với hông của bệnh nhân đã có tới hơn ba chục vết châm kim. Mũi châm sau cùng đã thấy thân hình của Bách Bộ Thần Quyền hơi rung động.

Vừa thấy vậy, Bán Thiếp Thánh Thủ đã vội rút kim châm sang bên, thò tay vào trong rương lấy một chiếc bình ngọc rất nhỏ ra, rắc chất bột màu vàng bèn trong lên trên những vết kim châm. Xong xuôi, y lại rắc thuốc lên một đĩa sắt mỏng, đổ chút rượu mạnh lên, châm lửa hun nóng...

Thuần Y Diêm La không sao nhịn nổi, run giọng hỏi:

- Lão đệ, có... cứu được không?

Bán Thiếp Thánh Thủ trầm ngâm không đáp, bỗng ngẩng đầu nhìn Như Ý phu nhân, khẽ nói:

- Nương tử, mau sai bảo gia đình khiêng vị Thân hương chủ tới hiền Tây, bảo Tiểu Cúc, Tiểu Quế hai a đầu phải tới đó chuyên tâm săn sóc. Còn thuốc thì nương tử phải đích thân sắc lấy. Hãy theo Tục Mệnh đệ tam đơn, gia tăng thêm ba phân Trường Bạch thiên niên nữa.

Đoạn y hất đầu nói với Thuần Y Diêm La:

- Chúng ta mau tới hiền Đông ngồi chơi chuyện trò đã.

Khi vào tới nơi, phân ngôi chủ khách xong, gia đình liền rót trà lên mời.

Thuần Y Diêm La khích động, nói:

- Vô có phiền nhiều, thật rất không nên không phải. Được lão đệ tận tâm giúp đỡ như vậy, họ Nghiêm mỗ thật không biết phải nên ăn nói thế nào mới bù đắp được tấm thịnh tình này. Nhưng xin lão đệ cứ yên tâm...

Bán Thiếp Thánh Thủ trầm ngâm không nói, tựa như đang lặng lẽ nghe, và cũng dường như đang suy nghĩ một vấn đề gì khác.

Bỗng y ngẩng đầu lên hỏi:

- Đối phương là ai?

Thuần Y Diêm La nghiêng răng ken két, nói:

- Nếu lão phu biết hẳn là ai thì lão phu đã không buông tha cho tên đó. Lần này chỉ là một sự ngẫu nhiên. Khi lão phu rời khỏi Thái Nguyên, thì được biết Thân hương chủ đã đi tuần sát các phân chi đà, còn tới chỗ nào trước, chỗ nào sau, đi đường lối nào, lão phu không hề hay rõ. Lão đệ biết Cái Bang rất tôn trọng quyền hạn các đường, nếu không bắt buộc thì không bao giờ hỏi han tới. Lão phu từ nhà của Đàm Huyền lão nhân ở Giang Tây Cửu Cung sơn trở về, vốn định tới Thái Nguyên, thì nghe nói Vi Thiên Nghi đã từ Lạc Dương xuống miền Nam, thống lãnh một bọn người tới Vân Mông cùng suốt dãy Hoàng Cương. Vì sợ dọc đường gặp gỡ, nên mỗ mới vòng sang Mã Yên, Cửu Hoa. Ngờ đâu, khi tới gần Thái gia tập, bỗng phát giác vị Thân hương chủ của bốn bang dưới một gốc cây đại thụ...

Bán Thiếp Thánh Thủ chăm chú lắng tai nghe.

Thuần Y Diêm La hớp một ngụm trà, kể tiếp:

- Lúc ấy Thân hương chủ ngồi xếp bằng tròn như đang nhập định điều tức. Khi tới gần xem, lão phu mới biết y đã hôn mê bất tỉnh, miệng mũi máu tươi tuôn ra không ngừng. Lão phu rất kinh hãi, liền lúc ấy căn cứ theo sự nhận xét của lão phu người mà Thân hương chủ giao thủ nhất định thế nào cũng thọ thương, chỉ không biết tên họ bị thương nặng hay nhẹ. Đồng thời, chắc đối phương cũng không sao ngờ được kẻ địch của mình thương thế lại đến nỗi thập tử nhất sinh như vậy, mới không tiếp tục bồi thêm một chưởng nữa.

Nói tới đó, mắt của Thuần Y Diêm La bỗng sáng rực, tiếp:

- Đây là một điểm mà lão phu cùng các đệ tử trên dưới toàn bang đều rất lấy làm hãnh diện. Tuy Thân hương chủ của bốn bang đã gặp gỡ cường địch võ công cao siêu hơn mình bội phần mà vẫn không làm thương tổn tới oai danh của Cái Bang, kiên trì chiến đấu, địch thủ tưởng lầm Thân hương chủ hãy còn đủ sức chống chọi, kết quả y đã phải cam tâm bỏ đi, kỳ thật Thân hương chủ đã sớm sức cùng lực kiệt, đến cả hơi thở cũng sắp tắc nghẽn...

Nói tới đây, mắt ông ta đăm lẹ, thanh âm bỗng nghẹn ngào, đứt đoạn, giây lát sau mới tiếp:

- Lúc bấy giờ vừa may có một chiếc xe ngựa qua đường. Nghiêm Diệc Sanh mở đường đường là một bang chủ của Cái Bang mà lần đầu tiên đành phải sử dụng thủ đoạn kém minh bạch, chặn chiếc xe ngựa đó lại, đuổi vị lão nhân ngồi trên xe xuống, đến cả tiền xe cũng không trả một đồng. Nói thật, một phần vì lão phu trong lúc cấp bách quên bẵng mất, một phần cũng chẳng có thì giờ đông dài, nhưng dù sao sớm muộn thì lão phu cũng thông tri cho đệ tử phân đàn điều tra cho ra vị chủ nhân của chiếc xe để bồi thường xứng đáng, sau đó lão phu bỗng Thân hương chủ đặt lên xe, phong bế yếu huyết, đánh xe một hồi rong ruổi tới nơi đây, khiến hai con ngựa rất mạnh khỏe...

Bán Thiếp Thánh Thủ khẽ thở dài, nhú mày như tự nói với mình:

- Nếu vậy, đối phương là ai cũng không hay rõ.

Thuần Y Diêm La trở mặt, hỏi:

- Điều này có quan hệ tới việc chữa trị hay sao?

Bán Thiếp Thánh Thủ gật đầu, đáp:

- Đúng vậy. Điều này rất trọng yếu. Bây giờ tiểu đệ tận dụng thuốc thang chữa trị, nhưng công hiệu nhất định sẽ rất chậm, rất yếu, và có khôi phục được hoàn toàn chẳng cũng không dám bảo đảm. Nghiêm lão bang chủ nên biết y gia rất coi trọng nguyên lý của bệnh trạng. Nếu có thể biết rõ được Thân hương chủ thọ thương bởi loại chuồng lực nào, là cương hay nhu, điều đó rất có ích lợi cho việc chữa trị.

Thuần Y Diêm La không ngớt gật đầu, đôi mắt hổ bỗng tròn xoe, chăm chú nhìn vào mặt Bán Thiếp Thánh Thủ, nói:

- Lão phu có thể thỉnh giáo lão đệ một vấn đề này không?

Bán Thiếp Thánh Thủ gật đầu, đáp:

- Nghiêm lão bang chủ cứ hỏi, điều gì tiểu đệ biết rõ sẽ xin thưa cùng ngay.

Thuần Y Diêm La nói:

- Chẳng hay vị Thân hương chủ của bốn bang có thể cứu sống được chăng? Điểm này xin lão đệ cứ thực tình cho lão phu hay rõ. Sinh tử có mạng, phú quý bởi trời, Nghiêm Diệc Sanh này không phải là kẻ thiếu cặn. Nếu lão đệ giải đáp cho, lão phu rất nghiêm cẩn lắng tai nghe. Điều nữa, nói cho cùng, nếu không thể hy vọng gì cứu sống Thân hương chủ được, xin thỉnh giáo lão đệ có phương pháp gì khiến y tạm thời lai tinh giây lát chăng?

Bán Thiếp Thánh Thủ vội hỏi lại:

- Hành động như thế là có dụng ý gì?

Thuần Y Diêm La nghiêng răng, nói:

- Lão phu muốn được đích miệng Thân hương chủ cho biết đối phương là ai.

Bán Thiếp Thánh Thủ lắc đầu, đáp:

- Xin lão bang chủ cảm phiền. Điểm thứ nhất, tiểu đệ không dám quyết đoán hầu giải đáp rõ ràng được. Điểm thứ hai thì tiểu đệ quyết không thể đồng ý. Có cứu được hay không thì ba ngày sau mới có thể quyết định được. Còn làm cho vị ấy lai tinh, dĩ nhiên có thể được, nhưng như vậy vốn có chút hy vọng thành công thì công lao lại biến thành tiêu tan theo mây khói.

- o O o -